

103262

Den evige rettferdighet. (Et testamente.)

Av Universets og jordens tilsynelatende rent materielle forhold utvikles vesener med tanker og moralske følelser. Og dette skjer alt sammen etter årsakslovens nødvendighet. Men da må det også stå tanker og moralske følelser bak det hele. Hele Universet må være gjenstrømt av dette selv om det først kommer frem i topputvikling som blomst og frukt i planten og treets utvikling. Derfor er materialismen vitenskapelig uholdbar. Dens lære er å sammenlikne med en tryllerkunstner, som på forhånd har stukket ned i lommen på en det han senere vil ta frem:

Tanker og moralske følelser, bevissthetens kjennsgjerning. Derfor er det også en evig rettferdighet, en Nemesis som ingen undgår. Guds møllestener maler langsomt, men sikkert og grundig. Det er nettopp utviklingen. Dette ligger i hele verdensordningens struktur, som er moralsk. Det kan ofte se ut som det ikke er så, for på den ene side gjelder utviklingens lov (og jordlivets utvikling er bare i sin begynnelse), på den annen side har Gud sine evige veier som man ikke engang forstår.

Men har man grundig studert menneskehedens historie og har et på erfaringer rikt liv bak seg, så ~~er~~ må en med styrke bekrefte denne ~~erfaring~~ erkjennelse om en evig rettferdighet som alle tiders vismenn har talt om og alle folk har fått føle, og som tydelig har åpnet seg i slektens historie.

All skyld hevner seg her på jorden og det er underbart å iaktta hvordan dette skjer og hvordan det individuelle og kollektive her flettes inn i hverandre. Det er ingen kjennsgjerning som trer så klart frem i historiens lys som dette. Derfor kan vi trygt overlate hevnen og gjengjeldelsen til Herren. Han gjør grundig arbeid og vet å ramme de riktige og på den rette måten. Folkene unngår aldri den Gudsdom de har nedkalt over seg. Heller ikke den enkelte, selv om det kan se annerledes ut i det ytre. Det kan ta tid, men det skjer uvegerlig. Men de uskyldige gir Gud på en vidunderlig måte oppreisning og velsignelser, når de overgir seg til Hans varetekt. Ja selv den skyldige regnes hans tro til rettferdighet når han ~~av~~ hjerter bekjenner sin skyld, omvender seg og tror.

Således vil Gud også oppreise oss.

Overgi deg helt til Gud, be og arbeid. Les opp og opp igjen Det nye testamente, og det vil klarne ^{for} deg mer og mer, hvorledes det er vår oppgave å virkeliggjøre Guds rike på jorden. Se å få sammenheng i alt dette.

(transp. Den evige rettferdighet.

La dette være grunnlaget: Tro fast på Gud, stol på Ham.

En veldig andasmakt står bak oss og virker i oss.

Les Johs. evangelium 14 - 17 kapittel.

Skje din vilje som i himmelen så og på jorden, heter det i Fader vår. Dette himmelske rike er en virkelighet. Det er de bebodde kloder, hvor utviklingen er nådd til fullkommenhet. Gudsbevissthet., skapt og opprettholdt av den åndelige verden, som gjennemtrenger hele Universet. Universet har ikke noe mål i seg selv. Det er fra evighet til evighet. Men universet deler har et mål, det er å nå frem til Gudsbevissthet eller å bære denne utvikling frem. Denne utvikling finner sted på de forskjellige kloder hvor Gudsrikene utvikles, lever og dør, men slik at det alltid er tilstede i Universet og nødvendige bærere av Guddommen, det himmelske riket- åndelig og timelig.

Jorden er ennå ikke nådd langt på dette mål. Gudsriket er ennå bare en koloni i sin begynnelse. Det ble grunnlagt for 2000 år siden, åndelig av Kristus, verdslig av Cæsar Augustus. Men jorden kan ennå beså i millioner av år og vil da bli en virkelig provins av det himmelske riket, åndelig og timelig en vidtgående del av dette, og vil arbeide seg sammen. Vi lever derfor i en tid da Gudsriket på jorden kan virkelig begynne å bygges bevisst, og det timelige og åndelige forenes slik som Ibsen profeterer i Keiseg og Galilæer. For det er klart at dette Gudsriket ikke bare kan bestå av et åndelig samfunn, som gjennemsyrer de verdslige stater og samfunn, men må bli et virkelig rike. Grunnleggelsen av dette riket er nettopp Kristi gjenkomst, symbolsk i den dommedag, som nå går over jorden. - Kristus var Guds legemliggjørelse på jorden og symbolet på det kommende Gudsriket - Den Salvete.

Av seg selv kan nok mennesket erkjenne de Guddommelige krefter og forskjellen på godt og ondt (loven). Men synden, selvisheten, det ~~å~~ å handle mot Guds vilje, det kan det ikke overvinne av seg selv. Til det må det ha hjelp ovenfra av de Guddommelige krefter i Universet. Må ha sett og opplevd Gud (Gudsriket). Og detter nettopp Kristus, det er å fødes påny. Les Jos. Ev. kap 3 vers 31- 33, og Kristus'samtale med Nikodemus i samme kapittel. Kristus anskueliggjør også den fullkomne rettferdige + Han blir dømt til døden som Gudsbespottet og forbryter. - Kommen fra Gud vender han tilbake til Gud, er e t t med Gud.

Således åpenbares Gud på jorden, og ved å forstå dette begynner en å forstå og oppleve Gudsrikets realitet, samfunnet med dem som er nådd frem til Gudsbevissthet (sammenlign dem som er nådd frem til nasjonalbevissthet.)

III. (transp. Den evige rettferdighet).

Denne forståelse kommer som en umiddelbar erkjennelse, en opplevelse og ut fra dette nye sinnelag springer syndens forlatelse og de gode gjerninger. Kjerligheten til Gud og nesten.

Offerdøden, de bestes offerdød er noe stort. Det er ikke bare det å gi sitt liv for sine venner og for saken, men det er selve offeret. Blodet er sjelens symbol. At en utgyder sitt blod betyr derfor at en gir hele sin sjel som vitnesbyrd. Og at dette fryktelige vitnesbyrd blir avtvunget en gir seden en forløsende og befruktende kraft (j.fr. Kristus - Hellig Olav)

Virkeligheten beror på en motsetning. Derav godt og ondt. Men de gode kreftene, Guddomskreftene, gjennomtrønger alt og forsøker å forme virkeligheten etter Guds vilje, såvel i de enkelte mennesker som i samfunnet. Men målet kan først nåes etter en lang utvikling, gjennom mange tilværelser eller former, gjennom kamper mot det onde og naturens mørke krefter. Gud er alltid og overalt tilstede, selv om vi ikke merker Ham. Men ved bønner og det beredte sinn får vi kontakt, omtrent som det skjer ved en radiosender og mottager.

Jeg'et er det faste utgangspunkt for all ettertanke over tilværelsen og det sikre bevis for udødeligheten og for Guds eksistens. Vi er ikke bare et bølgeskvalp i evighetens hav, men en evig del av den evige Gud. Denne del må også etter døden være virksom, som udødelig, for det å være til er virksomhet.. Og den må også virke på de jordiske forhold., for den vedblir å være en del av det hele av Universet. I levende live ligger størstedelen av sjelevirkningen under bevissthetens terskel, som et isberg under vannet. Det er den ^{ne} underbevissthet som står i den sterkeste kontakt med de andre viljer - med Guddommen og med Universets skjulte krefter. Ved døden blir denne forbindelse ennå mer intim. - Bevisstheten forsvinner med døden, men kanskje skaper viljen en ny bevissthet i en ny form. I alle fall fortsetter virkningen av den individuelle vilje på de jordiske forhold og de andre viljer, og det mer intenst enn i legemliggjort tilstand.

Etter kortere eller lengere tid skjer en ny legemliggjørelse, en ny fødsel(palingenese) i den lange rekke mot mer og mer fullkommengjørelse av den sammetype, variert av arv og miljø, med den udødelige vilje og karakter som fast og dominerende komponent. Instinktivt og magnetisk trekkes herunder de beslektede sjeler til hverandre i tilværelser etter tilværelser, likesom barnet som begynner å minnes over søvnen fra den ene dags opplevelser til den neste dag. Den evige kjærlighet forener i tilvarelse etter tilvarelse

og over dødens terskel. Det hinsides fullkomne skal også engang her på jorden nå det fullkomne.

Døden bryter ikke det evige liv mer enn en blunking med øyet bryter blikket. Men når mennesket har ~~ått~~ fylt sin jordiske oppgave eller dets forhold har nådd den individuelle utviklings grense i den enkelte tilverelse, må dets ånd befries for å kunne legemliggjøres morgenfrisk påny i en ny tilverelse, med nye utviklingsmuligheter, som kan betegne et nytt skritt, fremskritt, i utviklingen av den jordiske personlighet og Gudsrikets fremme på jorden.

I mellomtiden kalles det til full utsving av sitt livs alle muligheter for å tjene Gud i samfunn med Ham. Virke i åndens rike inn på de jordiske forhold til Gudsrikets vekst og stå til vern om den sjel en har kjær.

.....n .....g